

en Zijn liefde openbaart zich niet alleen in Zijn offer aan het kruis, maar zij reikt over Golgotha en over Zijn graf, en brengt ook na de donkerheid der vernedering haar offer voor de schapen Zijner kudde.

Van dat offer spreekt het „veertig dagen lang”. Jezus had terstond na Zijn opstanding ten hemel kunnen varen.

De weg tot den troon stond, nu Hij overwon, voor Hem open.

Hij kon, krachtens Zijn volbrachte gehoorzaamheid en op grond van Zijn volkomen voldoening aan het recht Gods, plaats nemen in den troon des Vaders, en de kroon der eere ontvangen, doch Hij stijgt niet op Zijn verrijzenisdag ten hemel op. Hij gaat niet uit het graf naar het Vaderhuis. Hij blijft nog op de aarde. Hij vertoeft er zelfs veertig dagen, en veertig dagen lang ontzegt Hij Zichzelf vrijwillig de heerlijkheid, die op Hem wachtte, en welke Hij kon binnengaan van het eerste oogenblik Zijner verhooging af.

Jezus brengt dus een offer.

En een offer der schoonste liefde.

Want Hij stelt, als ik me zoo mag uitdrukken, Zijn triomftocht in de glorie, welke voor Hem bereid was, veertig dagen uit, niet voor Zichzelf, want Zijn Middelaarswerk in engeren zin was volbracht, doch voor Zijn jongeren. Om hen blijft Hij. Om hen onthoudt Hij Zich zoo lang de weelde van het heengaan tot den Vader, en Hij doet dit om een drievoudige reden.

In de eerste plaats om de waarachtigheid van Zijn opstanding te bewijzen.

Zijn jongeren moesten aanschouwers zijn van heel Zijn werk.

Zij hadden Zijn lijden gezien, en op Zijn graf gestaard, en nu moesten zij ook Zijn heerlijkheid gadeslaan, opdat zij straks de wereld konden ingaan als ooggetuigen van Zijn overwinning, en het evangelie konden brengen met den jubel der zekerheid: „hetgeen wij gehoord hebben, hetgeen wij gezien hebben met onze oogen, hetgeen wij aanschouwd hebben, en onze handen getast hebben, van het Woord des levens, dat verkondigen wij u” (1 Joh. 1:1, 3).

Hierin is reeds Christus' liefde.

De liefde, die waakt over der discipelen werk.

En die liefde blijft in meer.

Christus blijft ook veertig dagen om Zijn jongeren te onderrichten.

Eigenlijk had Hij dit niet behoeven te doen.

Drie jaren lang had Hij immers tot hen gesproken, en al Zijn woorden had Hij voleindigd, en wat moest Hij nog meer zeggen? Was zulk een kostelijk onderwijs, dat dagelijks de verborgenheden van Gods koninkrijk voor hen opende, niet voldoende? Kon aan die zoo rijk bevoorrechte jongeren nog iets nieuws geopenbaard worden, en verdienden zij niet, indien ze na zooveel ondericht den Heiland nog niet verstonden, dat Hij hen in hun onwetendheid en den schemer hunner traagheid had laten ronddolen?

Zeker, dat verdienden zij.

Zij verdienden nog veel zwaarder straf.

Evenals zij en ik veel minder ontvangen, dan we door onze zonde waard zijn.

Doch onze God is genadig, en doet ons niet naar onze zonden, en onze Heiland is barmhartig, en vergeeft Zijn discipelen niet naar hun ongerechtigheden, en... Zijn liefde is zoo groot. Veertig dagen lang blijft Hij nog. Veertig dagen lang spreekt Hij tot hen van de dingen, die het koninkrijk Gods aangaan. Veertig dagen lang, zij het dan niet iederen dag, licht Hij hen in over hun taak, en onderwijst Hij hen over Zijn lijden en sterven, over Zijn opstanding en heengaan tot den Vader, en wanneer Hij straks van hen gaat, is der jongeren oog opengegaan voor de verborgenheden van Gods verlossingen, en Zijn voor hun oog de schatten in den Heiland ontsloten.

Hierin schittert Jezus' liefde.

Zoo bereidt Hij de Zijnen vóór voor hun taak. Hij maakt ze Zelf klaar, straks door den Heiligen Geest, Die hen in alle waarheid leidt, en nu door eigen onderricht.

Veertig dagen lang.

Eigenaardig toch.

Veertig dagen en nachten vertoeft Mozes op den berg der wetgeving.

Veertig jaren zwerft Israël in de woestijn.

Veertig dagen is Elia in de wildernis.

Veertig dagen verkeert Jezus in de eenzaamheid eer Satan komt, en telkens is die tijd een periode van voorbereiding, en zoo spreekt ook hier het getal veertig van voorbereiding....

De discipelen worden voorbereid.

Door hun Meester.

Die zichzelf om hunnentwil de hemelsche heerlijkheid ontzegt.

Hierin is Zijn liefde zoo groot.

Nog een straal van die liefde moogt ge opvangen.

Christus blijft ook veertig dagen, omdat Hij met Zijn jongeren nog iets in orde heeft te maken. Hij had ze immers voor 't laatst gezien, toen

ze uit Gethsémané vluchtten, en Hem alleen lieten, en toen Petrus uit Kajafas' binnenhof trachtte weg te sluipen, en... neen, de verhouding tusschen de jongeren en den Meester, en vooral tusschen Simon en Jezus was niet recht. Zij hadden zooveel goed te maken. De harmonie was verstoord, en ach, de Heiland was gestorven, zonder dat zij gelegenheid hadden gehad Hem vergeving te vragen, en Hem te smeecken hen weer in liefde aan te nemen. En gesteld nu eens, dat Christus terstond uit het ontsloten graf ten hemel was gevaren, welk een droefheid zou dan de ziel der jongeren vermeersterd, en wat een zelfverwijt zou hun ontrouwe harten gepijnigd hebben!

Zeker, dat hadden ze verdiend.

Evenals wij zooveel straf verdienen.

Maar onze Middelaar is genadig.

Hij heeft de Zijnen lief tot den einde.

Hij gaat niet terstond tot den Vader.

Hij heeft eerst de breuk.

Hij scheidt pas, als alles in orde is, en daarom toeft Hij veertig dagen, en die dagen zijn blijde liefdedagen. De Magdaleensche troost Hij. Petrus zoekt Hij op. Aan de jongeren openbaart Hij Zich. Thomas mag Zijn teekenen zien. Aan allen verschijnt Hij, en als Hij straks opvaart tot den hemel, is het vrede in de harten der discipelen.

Door Christus, Die hen liefheeft.

Jezus heeft de Zijnen lief.

Niet alleen als de Man van smarten.

Ook als de verheerlijkte Middelaar.

Dat zeggen u de veertig dagen.

En daarom moogt gij, die door genade aan Zijn discipelschap deel hebt, tot Zijn liefde steeds de toevlucht nemen, en gelooven, dat Hij, uw Koning, Die aan 's Vaders rechterhand troont, ook uw Priester is, Die u blijft liefhebben tot den einde.

K. D.

KERKELIJK LEVEN.

Twee klippen.

III.

In deze artikelen zal gehandeld worden over het Kerkisme en het kerkelijk Indifferentisme.

Eerst over het Kerkisme.

In verschillende vormen komt dit voor.

Voorreest, wanneer iemand beweert, dat buiten zijn kerk geen zaligheid is.

Vervolgens, wanneer hij het kerkelijk instituut, waartoe hij behoort, als de alleen ware kerk beschouwt en alle andere valsche noemt.

Nu komen we tot den derden vorm.

En die doet zich voor, zoodra iemand van zijn kerkelijk instituut pretendeert: het is de zuivere kerk.

We wezen er met een enkel woord reeds op, hoe sommigen de onderscheiding van ware en valsche kerk willen vervangen door die van minder of meer zuivere kerk.

Men gaat er dan eigenlijk van uit, dat de valsche kerk niet bestaat, niet bestaan heeft en ook niet bestaan zal.

Heel de idee van de valsche kerk wenschen zij los te laten.

Zij kennen alleen maar kerken, die een mindere of meerdere mate van zuiverheid bezitten.

Daartegen nu werd door ons in een vorig artikel gewaarschuwd.

Bij de kwestie of we te doen hebben met een meer of minder zuivere kerk, moeten de valsche kerken dadelijk worden uitgeschakeld.

Die komen daarbij niet eens in aanmerking.

Deze onderscheiding kan alleen worden toegepast op die kerken, welke wij als ware kerken eerbiedigen en op die, welke door ons werden aangeduid als gemengde ware en valsche kerken en dan alleen in zover ze nog als ware kerken mogen worden aangemerkt.

Wat valsch is, is niet tot op zekere hoogte nog zuiver.

Valsch goud is namaakgoud en kan den toets van zuiverheid in geen enkel opzicht doorstaan.

Een pseudo- of valsche evangelie mist alles, wat het tot evangelie maken kan n.l. de canoniciteit.

Alzoo hebben we hier de valsche kerken en het valsche in de gemengde kerken zonder meer ter zijde te leggen.

Wat nu over de zuiverheid van een kerk als instituut beslist is de belijdenis en de kerkinrichting.

Daarbij weegt weer het eerste zwaarder dan het laatste.

Een kerk met een hoog gehalte van zuiverheid in de belijdenis, maar met groote gebreken in den kerkvorm, wint het in zuiverheid van een ander, in wier belijdenis grove dwaling is ingeslopen, maar die in de kerkinrichting meer de instelling van Christus eerbiedigt.

De presbyteriale kerkregering b.v. stempelt een kerk niet op eens tot een meer zuivere.

Bij de zuiverheid dient daarom allereerst onderzoek gedaan naar de dwalingen, welke een kerk zijn binnengeslopen.

En dit dient er onmiddellijk aan toegevoegd, dat het hierbij niet alleen aankomt op de leer der kerkleden, maar evenzeer op den wandel.

Een kerk, die stordigen levenswandel harer gemeentelieden toelaat, dwaalt in haar praktische opvatting van de tucht.

Als wij dan ook hier over belijdenis spreken, sluiten we daarbij het christelijk beloven in.

Beide mogen niet van elkander gescheiden, anders is de belijdenis geen belijdenis meer, maar een opgeplakt etiket.

Dit vooropgesteld mag een kerk niet tevreden zijn, zoo zij een ware kerk kan heeten, maar zij moet rusteloos alle dwaling zoeken uit te bannen en naar een hooger graad van zuiverheid streven.

Zoodra een kerk dit niet doet, draagt zij haar veroordeeling in zich.

Maar verval is zeker.

Zij zal dieper en dieper in de dwaling wegzinken. Totdat Christus eindelijk den kandelaar van zijn plaats weert.

Een classificatie der kerken naar haar zuiverheid zou hier geen zin hebben.

Wij hebben het met onze eigen kerk te doen. En van die kerk gelooven wij, dat zij is de meest zuivere.

Dat is geen hoogmoed.

Dat is geen kerkisme.

Dat is erkenning van Gods genade.

Dat is een roemen van Christus' zorg, dat Hij zoo aan onze kerk heeft gearbeid.

Wij hebben ons tot die mate van zuiverheid niet opgewerkt.

Hij heeft er ons toe opgevoerd.

Wij mogen ook van die aanspraak de meest zuivere kerk te zijn niets laten vallen.

Indien wij toch een kerk wisten aan te wijzen, die meer zuiver was, zouden wij niet in gebreke mogen blijven, dat ook openlijk te doen.

Wij zouden met verootmoediging voor Gods aangezicht in Christus' kracht al het mogelijke moeten beproeven om de onzuiverheid van eigen kerk, die op deze wijze openbaar is geworden, uit te zuiveren, die andere in zuiverheid te evenaren, ja te pogen haar daarin voorbij te streven. En indien ons dat niet gelukte, indien de eigen kerk daarnaar niet luisteren wilde, indien zij ons zelfs belette om in gehoorzaamheid aan het meerdere licht op het Woord Gods ons geschonken te leven, zouden wij er niet voor mogen terugdeinzen gemeenschap met de meer zuivere kerk te zoeken.

Waar wij nu uit hartelijke overtuiging tot onze kerk behooren, waar we geen enkele weten aan te wijzen, die in zuiverheid boven haar uitgaat of met haar gelijk staat, daar hebben wij ook niet te schromen haar te houden voor de meest zuivere kerk.

Kerkistisch wordt gij echter, wanneer gij vergeet het relatieve, dat in de uitdrukking „meest zuivere kerk” ligt opgesloten.

Kerkistisch wordt gij, zoodra gij meent het in uw kerk tot volstrekte zuiverheid te hebben gebracht.

Kerkistisch wordt gij, wanneer gij zegt: wij zijn de zuivere kerk.

Van zulk kerkisme is het Gereformeerde beginsel op zichzelf volkomen vrij.

Onze vaders hebben Gereformeerd altijd zoo opgevat, dat de reformatie onzer kerken niet was afgeloopen, maar steeds voortgang moet hebben.

Volmaakt zuiver wordt een kerk als instituut nooit.

Want zoodra haar leden het volmaakte verkreege hebben, behooren ze niet meer tot een kerkelijk instituut.

In den hemel en in de voleinding zal alle kerkelijk instituut zijn opgeheven.

En toch, al snijdt het Gereformeerde beginsel verkeerde voorstelling hieromtrent af, doen dit ook Gereformeerde belijders?

Helaas neen!

Door meer dan een werd zelfs in publieken geschrifte onze kerk de zuivere, in plaats van de meest zuivere genoemd.

Voor al als men met leden van andere kerken in aanraking kwam, liet men zich deze gedachte maar al te dikwijls ontglippen.

Men dacht daardoor sterk te staan.

Maar men verzwakte zijn positie.

Men stootte door dit hooghartige en onware standpunt af.

Men lokte daardoor allerlei aanmerkingen op eigen kerk uit.

Men wekte den schijn van zelfingenomenheid.

Hoeveel vaster zou men staan, indien men het op den voorgrond stelde: wij zijn er als kerk ook nog niet. Maar hierin en daarin zijn wij door 's Heeren leiding toch tot meerdere zuiverheid geraakt dan gij. En het is ons innigst streven om daarin voort te varen.

Laten wij tegenover anderen gerust bekennen, dat onze kerk nog veel gebreken heeft. Dat onze kerkleden zich niet allemaal als lieve christenen doen kennen. Dat ook wijzelf in het geloof niet zijn, die wij moesten zijn.

Daarvoor behoeft ge nog de misstanden in eigen kerk niet op de straten van Askalon uit te roepen. Evenmin als gij de gebreken van uzelf in een boek zult publiceeren, maar er liever in de eenzaam-